

”קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם” מתוך שלש קדושות נותן הקב"ה בראשו אחת ושתים בראשם של ישראל

|| הרה"ג ר' פנחס פרידמן ||

דאורייתא ובדרושים עמוקים וכיוצא בו דברים שאינם מפורשים הנקרא תורה שבעל פה, אשר אינו מגולה לכל ואינם נקנים לאדם אלא בטורח וביגיעה מרובה... וחלק הג' הוא חלק הנסתר שאינו מסור כלל ביד האדם להשיגו אף ביגיעה, כי לא כל הרוצה ליטול את השם יטול, רק הוא מתת אלקים לאהוביו ולחושבי שמו... ועל זה נאמר (דברים כט כח) הנסותר לה' אלקינו והנגלות לנו ולבנו.

וזאת תורת האדם, והוא כי חלק הנסתר נקרא תורת ה', וחלק הנגלה הוא תורת האדם, ואמנם גם בחלק הנגלה יש חילוק בין תורה שבכתב לתורה שבעל פה, דתורה שבכתב שמסורה לכל ונקנית בלא יגיעה נקרא תמיד תורת האדם, אבל תורה שבעל פה שצריך יגיעה יש בה מדריגה ממוצעת, שקודם היגיעה נקרא תורת ה', ולאחר היגיעה שכבר זכה בה נקרא תורת האדם, וכדגרסינן להדיא פרק קמא דעבודה זרה (דף טו), אמר רבא בתחלת נקראת על שמו של הקב"ה ולבסוף נקראת על שמו, שנאמר כי אם בתורת ה' חפצו והדר ובתורתו יהגה...

ובכן תבין דברי חכמינו ז"ל וחידותם שהלוחות נחלקו לג' חלקים, דהיינו כלפי אלו חלקים שבתורה, ולפיכך היה שליש ביד הקב"ה, דהיינו כלפי חלק הנסתר הנקרא תורת ה' שהוא מסור ביד הקב"ה לבדו, ואין בו תפיסת יד האדם להשיגו על בוריו כי אם שמץ מנהו, וגם זה אינו אלא בעזר רוח הקודש וכנזכר, ושליש ביד משה, דהיינו כלפי חלק הנגלה המגולה לכל הוא תורה שבכתב הנקרא תורת האדם, שיש בו תפיסת יד האדם להיות מסור בידו תמיד.

ושליש בינתיים באמצע המופרש בין יד ליד, כלפי חלק השגת העיון בתורה שבעל פה שהוא דבר ממוצע, שלפעמים נקרא תורת ה' דהיינו קודם היגיעה, ולפעמים נקרא תורת האדם דהיינו לאחר היגיעה, ולכן חלק זה עמד ברווח באמצע, ולא היה ביד הקב"ה לגמרי וכן לא היה ביד משה לגמרי, להורות שהדבר תלוי ועומד בבחירת האדם, אם זכה הוא בידו ואם לאו הוא ביד הקב"ה."

”ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן”

ויש לרמז ענין נשגב זה בפסוק (בראשית ב י): ”ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים”. כי כאשר נתבונן בסדר אחיזת הלוחות של הקב"ה ומשה מלמעלה למטה, נראה כי ראשית כל החזיק הקב"ה בשני טפחים העליונים של הלוחות שהם כנגד תורת הנסתר, למטה ממנו הם שני טפחים שהם כנגד תורה שבעל פה, ולמטה מהם הם שני טפחים שבידי משה שהם כנגד תורה שבכתב.

ונראה לבאר הענין בזה, על פי הידוע כי התורה הקדושה שהיא חכמתו של הקב"ה אין לה גבול ותכלית, ולולא שהקב"ה צמצם את חכמתו הגדולה ממדריגה למדריגה עד שנתלבשה בלבוש גשמי, לא היתה במציאות שישגי האדם את התורה, כמו שביאר בעל

מדוע שמחו החברייא של רשב"י כשהגיעו לפרשת קדושים?

השליש בידו ושליש ביד משה ושליש באמצע, הלא דבר הוא ולא נפל במקרה". לכן הוא מבאר כי הלוחות שהם שורש כל התורה אכן נחלקים לשלשה חלקים.

שליש התחתון שבידי משה רבינו, הוא חלק הפשט שבתורה שבכתב שגלויים ומסורים לכל אדם, שליש העליון שבידי הקב"ה, הוא חלק הסוד שבתורה שנקרא סתרי תורה, שאינם מסורים לכל אדם אלא הם נמצאים בידי ה', ולא כל הרוצה ליטול את השם יבוא ויטלו, כי הוא יתברך מחליט ברצונו הטוב למוסרם רק לבני עליה, כמאמר הכתוב (תהלים כה יד): "סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם".

ואילו שליש האמצעי של הלוחות שהם בתווך בין ידי הקב"ה לידי משה, הוא חלק העיון בפלפולא דאורייתא שבתורה שבעל פה, שאינו מסור כל כך לכל כתורה שבכתב, וגם אינו גנוז ומוסתר רק בידי ה' כחלק הנסתר שבתורה, אלא הוא בבחינת ממוצע בין תורה שבכתב שבידי משה ובין סתרי תורה שבידי הקב"ה, כי יש היכולת בידי האדם להשיג חלק זה שבתורה על ידי עמל ויגיעה.

לשון קדשו של ה"נזר הקודש"

לתועלת הענין נעתיק מעט מלשון קדשו של ה"נזר הקודש":

"אמנם הענין הוא לפי שמצינו בתורה ג' חלקים, האחד פשט הכתוב המגולה לכל הנקרא תורה שבכתב, והב' הוא חלק העיון בפלפולא

ואם בקדושת התנא רשב"י קעסקין, הבה נתבונן בשני מאמרים בזה הקדוש באידרא רבא המדברים בשבחו של רשב"י, מאמר אחד (פרשת נשא קמד): "רבי יהודה קארי ליה [לרשב"י] שבת, דכלהו שיתא מניה מתברכין, דכתיב (שמות טז כג) שבת לה; קודש לה; מה שבת לה; קודש, אוף רבי שמעון לה; קודש". מאמר שני (שם קמה): "כתיב (ישעיה נח יג) וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד, מאן הוא קדוש ה'; דא רבי שמעון בן יוחאי, דאקרי מכובד בעלמא דין ובעלמא דאתי".

וצריך ביאור: (א) מה ראו על ככה לכנות את רשב"י בתואר "שבת" ובתואר "קדוש ה'"; (ב) איך מפרש הזוהר הקדוש לפי זה הפסוק: "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכובד, מאן הוא קדוש ה'; דא רבי שמעון בן יוחאי".

שלשה חלקים בלוחות כנגד שלשה חלקי התורה

כדי ליישב כל זה נקדים מאמר חכמינו ז"ל במדרש (שמו"ר כח א): "ומשה עלה אל האלקים, הדא הוא דכתיב עלית למרום שביט שבי... עלית למרום, שלא שלטה בריה מלמעלה כשם ששלט משה, אמר רבי ברכיה, הלוחות היו ארכן ששה טפחים, כביכול היו ביד מי שאמר והיה העולם שני טפחים, ובידו של משה שני טפחים, ושני טפחים היו מפרישין בין יד ליד".

מתמה על כך בעל "נזר הקודש" על המדרש (ב"ר א א): "לכאורה יפלא, מדוע באמת עשה ה' ככה לתת הלוחות בשיעור מכוון כזה, להיות

פרשתינו פרשת קדושים: "וידבר ה' אל משה לאמר, דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם, קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". על פסוק זה מצינו מאמר פלא במדרש (ויק"ר כד ח):

"משל לבני מדינה שעשו ג' עטרות למלך, מה עשה המלך נתן בראשו אחת ושתים בראשם של בניו, כך בכל יום ויום העליונים מכתירים להקב"ה ג' קדושות, מה הקב"ה עושה, נותן בראשו אחת ושתים בראשו של ישראל, הדא הוא דכתיב דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו, והתקדשתם והייתם קדושים".

הנה מה שמסיים המדרש להביא שני פסוקים: "הדא הוא דכתיב דבר אל כל עדת בני ישראל קדושים תהיו, והתקדשתם והייתם קדושים". נראה שכוונתו לפרש בזה הכתוב: "קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם". כלומר הקב"ה אומר לישראל: "קדושים" תהיו בלשון רבים ומיעוט רבים שנים, שתתקדשו בשתי קדושות שנתתי בראשם של ישראל, ומפרש והולך: "כי קדוש אני ה' אלקיכם", פירוש, כי הקדושה השלישית לקחתי לעצמי כביכול בראשי.

וזוהו שמוסיף המדרש לפרש הפסוק בפרשתינו (ויקרא כ ז): "והתקדשתם והייתם קדושים כי אני ה' אלקיכם". הזכיר הכתוב שני לשונות של קדושה: "והתקדשתם והייתם קדושים", לרמז שנצטוו ישראל להתקדש בשתי קדושות שנתן הקב"ה בראש כל ישראל, כי קדושה אחת נתן הקב"ה כביכול בראשו, אלא שעתה צריך ביאור ענין ג' קדושות, שמתוכם נותן הקב"ה כביכול בראשו אחת ושתים בראשם של ישראל.

"קדוש ה' דא רבי שמעון בן יוחאי"

היות שאנו מתקרבים לל"ג בעומר יומא דהילולא של רשב"י, דבר בעתו מה טוב לבאר מה שמצינו בזה הקדוש (פרשתנו פא): "תאני רבי אבא, פרשתא דא כללא דאורייתא היא וחותמא דקושטא דגושפנקא היא, בפרשתא דא אתחדשו רזין עלאין דאורייתא בעשר אמירן וגזרין וענשין ופקודין עלאין, דכד מטאן חברייא לפרשתא דא הוה חדאן".

ובתרגום ללשון קודש: "פרשה זו היא כללות כל התורה וחותם האמת, בפרשה זו נתחדשו סודות עליונים בעשרה מאמרות וגזירות ועונשים ומצוות עליונות, שכאשר הגיעו החברים לפרשה זו היו שמחים". וצריך להבין מדוע שמחו החברייא קדישא של רשב"י כל כך דוקא בפרשה זו פרשת קדושים.

בדרך הפשט יש לפרש הכוונה בזה, על פי מה שביאר מהרח"ו תלמידו הנאמן של האריז"ל בהקדמתו המפורסמת, כי תכלית תורת הנסתר היא כדי שיתקדש האדם בקדושה גדולה, על כן תלמידי רשב"י שגילה בעולם תורת הנסתר שמחו כשהגיעו לפרשת: "קדושים תהיו", כי על ידי לימוד תורת הנסתר אפשר לקיים מצוה זו בשלימות. אולם כדרכה של תורה אפשר לפרש ענין זה באופן אחר.

התניא ב"ליקוטי אמרים" (פרק ד) ענין נתינת התורה לישראל:

"ואף דהקב"ה נקרא אין סוף ולגדולתו אין חקר ולית מחשבה תפיסה ביה כלל... הנה על זה אמרו במקום שאתה מוצא גדולתו של הקב"ה שם אתה מוצא ענוותנותו, וצמצם הקב"ה רצונו וחכמתו בתרי"ג מצוות התורה ובהלכותיהן, ובצירופי אותיות תנ"ך ודרשותיהן שבאגדות ומדרשי חכמנו ז"ל, בכדי שכל הנשמה או רוח ונפש שבגוף האדם תוכל להשיגן בדעתה, ולקיימן כל מה שאפשר לקיים מהן במעשה דבור ומחשבה...

ולכן נמשלה התורה למים, מה מים יורדים ממקום גבוה למקום נמוך, כך התורה ירדה ממקום כבודה שהיא רצונו וחכמתו יתברך... ומשם נסעה וירדה בסתר המדרגות ממדרגה למדרגה בהשתלשלות העולמות, עד שנתלכשה בדברים גשמיים ועינינו עולם הזה שהן רוב מצוות התורה ככולם והלכותיהן, ובצרופי אותיות גשמיות בדיו על הספר עשרים וארבעה ספרים שבתורה נביאים וכתובים, כדי שתהא כל מחשבה תפיסא בהן".

וזהו שכתוב במתן תורה (שמות יט כ): וירד ה' על הר סיני אל ראש ההר" – "ירידה" זו פירושה "צמצום", שצמצם הקב"ה כביכול את חכמתו הגדולה, כדי שיוכלו ישראל להשיג את התורה גם לפי השגתם הקצרה.

"והיה לארבעה ראשים" ד' חלקי פרד"ס

מעתה נשכיל להבין סדר התחלקות התורה לשלשה חלקים בלוחות שמסר הקב"ה למשה, שהם מכוונים מלמעלה למטה כנגד תורה הנסתר, תורה שבעל פה, תורה שבכתב, כי למעלה מכולם הוא שני הטפחים שבידי הקב"ה שכנגד תורת הנסתר, שכולל כל גנזי התורה כללותיה ופרטותיה שאין לנו השגה בהם.

ומשם צמצם הקב"ה את התורה בשני טפחים של הלוחות שבין ידי הקב"ה לידי משה, שהיא תורה שבעל פה הכוללת כל בירורי הלכות וכל הדרשות של חכמי התורה בכל דור ודור, ומשם צמצם הקב"ה את התורה צמצום שלישי בשני טפחים שבידי משה, שהוא כנגד תורה שבכתב הכוללת בתוכה כל הסודות וכל הדרשות בתורה שבעל פה.

נמצא לפי זה כי תורה שבכתב מצד עצמה היא סתומה וחתומה, אלא שצמצם הקב"ה בתוכה בדרך רמז כל התורה כולה הן בנגלה והן בנסתר, כמו שאמרו בגמרא (תענית ט) ליכא מידי דלא רמיזי באורייתא, וזהו שמצינו אצל רבי עקיבא (מנחות כט:) שהיה דורש על כל קוץ וקוץ תילי תילין של הלכות.

מעתה יש לומר כי ג' בחינות **עדן, נהר, גן** שנזכרו בכתוב, הם כנגד ג' חלקי התורה שנתחלקו בהם הלוחות, "**עדן**" הגבוה מכולם, הוא כנגד תורת הנסתר שבידי הקב"ה, שצדיקים "**מתעדינין**" בה בגן עדן לעתיד לבוא, כמבואר בתיקוני זוהר (תיקון מח פה): "**עדן עלאה עליה אתמר** (ברכות לד:) **עין לא ראתה אלקים זולתך**".

"**נהר**" היוצא מעדן הוא כנגד תורה שבעל פה, שמתפשטת כנהר לפי השגת כל אחד מחכמי התורה בבחינת (חולין יח): "**נהרא נהרא ופשטיה**". "**גן**" הוא כנגד תורה שבכתב שיש בה נ"ג פרשיות, כמבואר בתקוני זוהר (תיקון יג כט): "**גן הוא כליל תלת וחמשין סדרין דאורייתא דבכתב**".

הנה כיכן זהו פירוש הכתוב: "**ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן**" – "**ונהר**" היא תורה שבעל פה, "**יוצא מעדן**" שיצאה ונתצמצמה מתורת הנסתר שבידי הקב"ה, והתכלית בזה היא "**להשקות את הגן**", להשקות את התורה שבכתב, כדי לגלות ולהצמיח כל הדברים הגנוזים בה, "**ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים**", כי התורה מתחלקת

לארבע דרכים שסימנם **פרד"ס** – **פ'שט ר'מז ד'רוש ס'וד**.

קדוש אחד בראשו של הקב"ה תורת הנסתר

הנה כי כן יאיר לנו להבין כוונת המדרש: "**בכל יום ויום העליונים מכתירים להקב"ה ג' קדושות**", ויש לומר כי ג' קדושות שהעליונים מכתירים את הקב"ה, מכוונים כנגד ג' חלקי התורה שנתחלקו בהם הלוחות, "**מה הקב"ה עושה, נותן בראשו אחת**", הוא כנגד החלק של תורת הנסתר שהם שני הטפחים שבידי הקב"ה, "**ושתיים בראשן של ישראל**", הם כנגד שני חלקי התורה – תורה שבכתב ותורה שבעל פה.

אולם ידוע כי אם האדם מקדש עצמו בעמל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, כי אז הוא זוכה להשיג גם הכתר של תורת הנסתר אשר בראש

רשב"י זכה להשיג "קדוש" שהניח ה' בראשו

על פי כל האמור נבוא לבאר שני מאמרי הזוהר הקדוש שהבאנו לעיל, מאמר א: "**רבי יהודה קארי ליה [לרשב"י] שבת, דכלהו שיתא מניה מתברכין, דכתיב שבת לה; קודש לה; מה שבת לה; קודש, אוף רבי שמעון לה; קודש**". מאמר ב: "**כתיב וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוּבד, מאן הוא קדוש ה', דא רבי שמעון בן יוחאי, דאקרי מכוּבד בעלמא דין ובעלמא דאתי**".

נקדים מה שכתב הגה"ק החיד"א ב"מדבר קדמות" (מערכת ק אות יא) בשם גורי האריז"ל כי הזמן שהוא יותר מסוגל ללמוד תורת הקבלה הוא בשבת: "**קבלה יש ללמוד בשבת, והרמז (תהלים כט ב) ה'שתחוו ל'ה' ב'הדרת ק'ודש ראשי תיבות קבל"ה... ובחול הלכה, כי במזמור הנאמר בחול (שם ק א) ה'ריעו ל'ה' כ'ל ה'ארץ ראשי תיבות הלכ"ה. גורי האר"י זצ"ל**".

<p>מדרש: "העליונים מכתירים להקב"ה ג' קדושות, מה הקב"ה עושה, נותן בראשו אחת ושתיים בראשם של ישראל"</p>
<p>מדרש: הלוחות אורכם ששה טפחים, שני טפחים ביד הקב"ה, שני טפחים ביד משה, שני טפחים באמצע</p>
<p>נזר הקודש: שני טפחים ביד משה תורה שבכתב, שני טפחים באמצע תורה שבעל פה, שני טפחים ביד הקב"ה סתרי תורה</p>
<p>הקב"ה נותן שני "קדוש" בראשם של ישראל תורה שבכתב ותורה שבעל פה, וקדוש אחת בראשו – תורת הנסתר</p>
<p>"ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן", "עדן" הוא תורת הנסתר, "נהר" הוא תורה שבעל פה, "גן" תורה שבכתב</p>
<p>"וקראת לשבת ענג" – ענ"ג ראשי תיבות ע'דן נ'הר ג'ן שהם כנגד ג' חלקי תורה שנתן הקב"ה לישראל</p>
<p>זוהר הקדוש: "וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוּבד, מאן הוא קדוש ה', דא רבי שמעון בן יוחאי"</p>
<p>רבי שמעון בר יוחאי זכה להשיג גם הקדוש השלישי שהוא על ראשו של הקב"ה כנגד תורת הנסתר</p>

וכן כתב הגה"ק בעל "בני יששכר" בהגהות מהרצ"א שעל "ספר סור מרע ועשה טוב" (אות ה): "**לדעתי יש לרמז מה שאמרו רבותינו ז"ל יין המשומר בענביו, יין בגימטריא סו"ד המשומר בענביו, ענ"ב ראשי תיבות ע'קודים נ'קודים ב'רודים, ובהם נכלל כל סודות הבריאה ותכליתה... ואגב אודיעך ידיד נפשי עקוד"ם נקודי"ם ברודי"ם בגימטריא שב"ת, שהוא יום מקודש להתבוננות הרזין מעסק העולמות הנ"ל**".

ונראה לתת טעם לשבח מדוע דוקא בשבת מסוגל להשגת תורת הנסתר, על פי מה שמצינו במדרש (ויק"ר יג ג) על הכתוב (ישעיה נא ד): "**כי תורה מאתי תצא, אמר הקב"ה תורה חדשה מאתי תצא**". וביאר הבעש"ט הקדוש זי"ע כפי שהביא בספר "בעל שם טוב" (פרשת בראשית אות לה), שהכוונה בזה על תורת הנסתר שתתגלה לעתיד לבוא:

"מתחילה רצה ליתן אור נגלה של התורה וסודותיה לעולם, ואחר כך גנזו הקב"ה, והיכן גנזו בסיפורי מעשיות של התורה, אבל לצדיקים עתיד לבוא אליהם האור... וזהו שאמרו לעתיד

לבא תורה חדשה מאתי תצא, וקשה הא לא יחליף האל ולא ימיר דתו, אלא שיפרש הסודות שבה".

נמצינו למדים מזה, כי עיקר גילוי תורת הנסתר שהוא כנגד קדוש אחד שהקב"ה נותן כתר בראשו יהיה לעתיד לבוא, שעל כך אומר הקב"ה: "**תורה חדשה מאתי תצא**" – "**מאתי**" דייקא, מאותו כתר שהוא על ראשו של הקב"ה.

שבת מעין עולם הבא שיתגלה תורת הנסתר

הנה כי כן מבואר היטב מדוע דוקא שבת מסוגל להשגת תורת הנסתר, שהרי שבת קודש הוא מעין עולם הבא כמבואר בגמרא (ברכות נז): "**שבת אחד מששים לעולם הבא**", על כן בשבת יש בו גילוי גדול מעין הגילוי של עולם הבא, אשר אז יגלה לנו הקב"ה תורת הנסתר בבחינת: "**תורה חדשה מאתי תצא**".

יומתק להבין בזה רמז הכתוב (ישעיה נח ג): "**וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוּבד**", ומבואר בזוהר הקדוש (פרשת בראשית כו) כי **ענ"ג** נוטריקון **ע'דן נ'הר ג'ן**, וכתב ב"מגלה עמוקות" (פרשת לך לך ד"ה לך לך מארצך) כי כנגד זה תקנו ג' סעודות בשבת, ולפי דרכינו יש לפרש הכוונה בזה, כי בשבת אפשר לזכות בו לכל ג' חלקי התורה שסימנם **ענ"ג** – **ע'דן נ'הר ג'ן**, אשר כפי שכבר נתבאר הם מכוונים כנגד ג' חלקי התורה שנתחלקו בהם הלוחות.

מעתה הרווחנו להבין דברי רבי יהודה, שמכנה את רשב"י בתואר "**שבת**" ונתן טעם לדבריו: "**דכתיב שבת לה; קודש לה; מה שבת לה; קודש, אוף רבי שמעון לה; קודש**", הכוונה בזה כי כמו ששבת הוא קודש לה; כי הוא מעין עולם הבא אשר אז יגלה הקב"ה חלק הנסתר שבתורה, שהוא בבחינת אותו "**קדוש**" שהניח הקב"ה על ראשו, כן רשב"י שזכה להשיג תורת הנסתר הוא "**קודש לה**", על שזכה להשיג תורת הנסתר שיתגלה רק לעתיד לבוא, ולכן קראו רבי יהודה בתואר "**שבת**" שהוא מעין עולם הבא.

לפי האמור יתבאר כמין חומר גם מאמר הב' של הזוהר: "**כתיב וקראת לשבת ענג לקדוש ה' מכוּבד, מאן הוא קדוש ה', דא רבי שמעון בן יוחאי, דאקרי מכוּבד בעלמא דין ובעלמא דאתי**". כי היות שזכה רשב"י להשיג תורת הנסתר מאותו "**קדוש**" שהוא על ראשו של הקב"ה, לכן נקרא רשב"י בתואר "**קדוש ה'**", כלומר שזכה להשיג את כתר "**קדוש**" שעל ראש הקב"ה כביכול.

וזהו שמפרש הזוהר הפסוק: "**וקראת לשבת ענג**", שתתענג בלימוד תורת הנסתר שרמוז במלת **ענ"ג** – **ע'דן נ'הר ג'ן**, כי שבת הוא מעין לעתיד לבוא שצדיקים יושבים בגן עדן ונהנים מזיו השכינה, "**לקדוש ה' מכוּבד**", שתעסוק בתורת רשב"י שנקרא "**קדוש ה'**", משום שזכה להשיג אותו "**קדוש**" שהוא בראש ה; ונקרא "**מכוּבד**" בעולם הזה ובעולם הבא, כי זכה להשיג גם בעולם הזה מעין תורת הנסתר שיתגלה לעולם הבא במהרה בימינו אמן.

כיון שבאנו לידי כך יתבאר היטב, מדוע שמחו החברייה של רשב"י כל כך כאשר הגיעו לפרשת קדושים: "**דכד מטאן חברייה לפרשתא דא הוו חדאן**", שהרי מפרשה זו: "**קדושים תהיו כי קדוש אני ה' אלקיכם**", אנו למדים שהקב"ה הכתיר את ישראל בשני קדושים שהם כנגד תורה שבכתב ותורה שבעל פה, ולקח לעצמו קדוש אחד שהוא כנגד תורת הנסתר.

ועל כך אומר הכתוב: "**קדושים תהיו**", שתתקדשו בשתי קדושות של תורה שבכתב ותורה שבעל פה, "**כי קדוש אני ה' אלקיכם**", בקדושה אחת שנתתי בראשי שהיא כנגד תורת הנסתר, ובידי לגלותה למי שמתקדש כראוי בבחינת: "**סוד ה' ליראיו ובריתו להודיעם**", ומאחר שזכה רשב"י להשיג גם הקדוש השלישי שהוא בראשו של הקב"ה כביכול, לכן שמחו החברייה של רשב"י שזכו ללמוד אצלו חכמה נפלאה זו.